

Az ágyban fekvő királyné keblére vette Aurórárt, és kinézett az ablakon. Igencsak meglepődött, mert vörös rózsabimbók néztek vissza rá, majd kopogtatni kezdtek az ablakon, mintha beengedésre várnának.

– Nyisd ki az ablakot! – kérte a dadát a királyné. – Talán ők is meg szeretnék nézni a kisbabát.

A dada annyira öreg volt, hogy még a királyt is látta pelenkás korában, és sokszor emlegette, milyen nehéz volt leszoktatni a cumizásról. Piros kendő takarta ősz kontyát, és a bőre egészen áttetsző lett az öregségtől, mint a zsírpapír. Citrom és méz illata lengte körbe, akár egy forró teát. Fájt már a dereka, ezért nemigen szeretett felállni:

– Rózsák?! Télen?! – morogta, és kinyitotta az ablakot.

A rózsabimbók bekúsztak a terembe, és megálltak az ágy felett. Néhány pillanatra bólogattak, aztán kinyitották szirmaikat, mintha mosolyognának.

– Tetszik nekik! – sóhajtotta büszkén az anya.

– Elég öreg vagyok már, de ilyen szép teremtést még én sem láttam – könnyezett a dada.

A rózsák selymes szirmai az ágyra peregtek, és teljesen beborították. A királyné és Auróra vörös szirmotakaró alatt pihentek, és csak az arcuk látszott ki alóla.

Ekkor robogott be az ajtón az újdonsült apa, és kezében egy nagy csokor rózsát tartott:

– Télvíz idején kinyíltak az udvaron a rózsáid! Csoda történt! – mutatott a virágokra a király, aki egy fejjel alacsonyabb volt a királynénál, és a jogarának végén egy rubinból kifaragott katicabogár ült, ugyanis a hétpettyes katicabogár volt a birodalom címere.

– Csendesebben! Megijeszted a gyereket!

A király vázába rakta a rózsákat, és meghatottságtól párás szemmel gyermekére nézett:

– Tényleg csoda történt – suttogta. – Ez a gyermek csodálatos!

– Nézd csak a bőrért! – mutatta meg a királynak a kislány karját, amin egy rózsára emlékeztető folt látszódott.

– Biztosan rózsahimlős! – ijedt meg a király. – Hol az orvos?!

– Semmi baja! De talán jelent valamit.

– Mit? – nézett bambán a király.

– Az életének köze lesz a rózsákhoz.

– Az jó, vagy rossz?

– Nem tudni.

– Minél hamarabb tartsuk meg a keresztelőt. Hatalmas ünnepséget akarok.

– Várjuk meg vele a tavaszt!

A király akkorát bólintott, hogy leesett a fejéről a korona, és az ágy alá gurult.

– Megtaláltad? – kérdezte a királyné egy kis idő múlva. A király felkapta a fejét, és beverte az ágyba:

– Mit is keresek?

– A koronádat, szívem!

Első fejezet

1.

A télből tavasz lett, ahogy a szomorúságból boldogság, és a haragból béke lesz. Eljött a nagy nap, amit a király, a királyné, az udvar népe, az egész falu, az erdő vadjai és tündérei is várva vártak.

A király nagy ünnepséget rendezett. Mindenkit meghívott rá, aki számított.

Távoli földekről idegen királyok és királynék érkeztek. Furcsa, érthetetlen nyelveken beszéltek, és különös szokásaik voltak. Például tányérból ittak, és pohárból ettek. Olyanok is akadtak, akik fordítva ülték meg a lovat, és a tenyerükön jártak.

De eljöttek a nagy varázserővel bíró tündérek is, akik nem csak az erdő-mező vadjait és növényeit gondozták, de a királyság sorsát is irányították. A halandók ugyanúgy szerették, amennyire tisztelték őket. A tündérek még a királynál is hatalmasabbnak és erősebbnek számítottak.

Nagy részük a jó tündérek közé tartozott. De az erdő legsötétebb zugában található Búzós-mocsár mellett egy mohos csontokból épült vár állt. Carabosse lakott benne a disznófejű szörnyeivel, akiknek állandóan csorgott a nyáluk.

A falu és a vár lakói a nevét sem szerették kiejteni, mert attól féltek, bajt hoznak vele a fejükre. Pedig a bajból már így is volt elég.